34

DE CYSTOCELE INGUINALI.

THESES

ANATOMICO-CHIRURGICÆ;

Quas, Deo Juvante, & Præside M. Petro Sue, Juniore, Collegii antiquo Præposito, Academiæ Regiæ Chirurgicæ Consiliario, in generali Parisiensi præfecturâ Chirurgo ordinario, antiquo in Scholis-practicis Anatomiæ & Chirurgiæ Professore, Academiarum Monspelliensis, Rothomagensis, Divionensis, Lugdunensis, Burdigalensis Socio, tueri conabitur Joannes-Baptista-Claudius BERTHOLET, *Parisinus, Artium Liberalium in almâ Parisiensi Universitate Magister, Theseos Auctor.*

Die primâ Mensis Augusti, anno reparatæ Salutis 1778, à sesqui-secundâ post meridiem ad septimam.

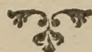
PARISIIS,

IN REGIIS CHIRURGORUM SCHOLIS;

PRO ACTU PUBLICO

ET

MAGISTERII LAUREA.

PARISIIS,

Typis MICHAELIS LAMBERT, Regii Chirurgiæ Collegii necnon Academiæ Typographi, viâ Cithareâ.

M. DCC. LXXVIII.

D. O. M.

THESES ANATOMICO-CHIRURGICÆ.

DE CYSTOCELE INGUINALI.

VESICÆ urinariæ hernia veteribus ignota, à recentioribus detecta (1), quàm plurimis (2) obſervationibus ità nunc confirmatur, tamque certis ſtabilitur fundamentis, ut nemo niſi Chi-

(1) M. *Mery*, Comment Acad. Reg. Scient. ann. 1713. M. *Petit*, in iiſdem 1717. MM. *le Dran, Garangeot, la Faye*, Op. Chir. *J. P. Divoux*, Diſſ. Med.-Chir. de veſicæ urinariæ herniâ, præſide *Salzmann*, 1732. *Heiſt.* & *Platner* Inſt. Chirurg.

(2) *Verdier*, Comment. Acad. R. Chir. Tom. II.

rurgiæ ignarus, de hujus exiſtentiâ anceps hærere poſſit. Licèt rara, non minùs periculoſa, ſiquidem ſæpè, etiam acerbiſſima, eam exaſperant accidentia, ægrum, ni ſolers adeſſet Chirurgi manus, ineluctabili letho traditura. Hujuſce morbi cauſas, ſigna, ſymptomata, curationem evolvere & expromere hoc opus, hic labor eſt. Anteà verò, pro antiquo & ſolemni Scholarum uſu, de Veſicæ ſede, ſtructurâ, & ejuſdem cum partibus vicinis reſpectu, notiones anatomicas paucis ſaltem verbis enucleare operæ prætium eſt.

EX ANATOMIA.

VESICA urinaria viſcus eſt cavum, muſculo-membranaceum, in pelvi ſitum, *multo textu cellulari* cum oſſibus pubis cohærens, & apud homines in rectum inteſtinum, apud fæminas in uterum incumbens. Hujus fermè ovalis figura, pro ſexu, ætate & plenitudinis gradu differt. Multiparis in mulieribus tetrædum ſimulat: vacua, ſuperiùs rotundior, repleta, latior inferiùs exiſtit. Indè perfectum refert ovoïdem, in quo tres potiſſimùm annotantur partes, nempè *cervix*, *corpus* & *fundum*. Pars ſuperior & poſterior, peritonei expanſione adumbrata, ~~cervix~~ corpus ; pars inferior & anterior inſtar caniculi coarctata, collum ; pars tandem poſterior & inferior fundum nuncupatur.

Iiſdem ferè ac ventriculus gaudet tunicis veſica, quarum una externa *muſculoſa*, ſecunda *nervea*, tertia *villoſa* vocantur. Muſculoſa ſeu carnoſa fibris contractilibus, pallidis, diverſi-modè decuſſatis componitur. Omnes hæ fibræ, tùm longitudinales, tùm obliquæ, in varios lacertos per celluloſitatem reticulatìm ordinatæ, ab imo veſicæ fundo diſcedunt, versùs latera progrediuntur, & ad cervicem terminantur. Harum contractio veſicam deprimens, ad fundum urinam depellit. Aliæ ſunt adhuc fibræ quæ in ſtratis tùm parallelis, tùm tranſverſis ſine ullo vix ordine contextæ, priorum intervalla replent & me-

diante textu cellulari, cum nerveâ tunicâ connectuntur. Hæc à quibusdam negata, alba, crassa, firma, eximium vesicæ sensum constituit. Subest interna seu villosa membrana, leviter granosa, villis brevissimè eminentibus, & variis rugis complicata; ad minuendum acris lotii sensum mucilaginosâ lymphâ continuò irroratur. Infimam versùs hujus visceris partem, triangularis perspicitur areola, levis, densa, exquisitè sensilis, *trigonus* dicta, in quâ tria patescunt foramina, quorum posteriora duo ac penè conniventia ureterum sunt orificia, anterius verò urethtram efformat. Cum intestino recto, vesiculis seminalibus & prostatâ apud viros, cum utero apud fœminas, & in utroque sexu cum ossibus pubis diversimodè annectitur vesica. Et 1°. quidem in ejus apice ligamentosus conspicitur *funiculus*, in fœtu cavus, in adulto plenus, cum arteriarum umbilicalium extremitatibus ad umbilicum usquè ascendens, proprium & superius vesicæ ligamentum formans: urachum appellant. 2°. In parte posteriori, duo lateralia ligamenta à duplicatione peritonei corpus vesicæ tegentis orta, in infantibus magis quàm in adultis apparent. 3°. Deniquè pars anterior vesicæ, multo textu cellulari duobusque fasciculis, ossibus pubis alligatur.

Sanguiferis continuò irrigatur vesica vasis, quorum arteriæ ab hypogastricis & umbilicalibus suppeditantur. Venarum eadem sunt nomina, eædemque distributiones. Nervi à cruralibus, à sacris & ab inferiori plexu mesenterico procedunt.

Jam satis hæc essent de Anatomiâ, ni partium per quas prolabi potest vesica, delineationem necessariam hîc esse judicaremus. Hæ partes sunt ovale foramen, vagina, præsertimque musculi abdominales, quorum quinque pares, eâ parte præsertim herniis favent, quâ sunt perforati, nempè *annulo umbilicali*, *arcu crurali*, tertio tandem impropriè dicto *annulo*, semi-ovalis figuræ, à musculi obliqui appendicibus, *columnis* dictis, constructo. In supernam & infernam distinctæ, ex uno latere in al-

terum progressæ, crucis in modùm sese decussant hæ columnæ, ossibusque pubis firmiter anneɗuntur.

EX CHIRURGIA.

Tumor à vesicâ efformatus, initio parvus, sensim ac sine sensu crescens, tensus atque renitens si adsit lotium, mollis verò si vesica sit vacua, cystocele dicitur. Majori donatur volumine post retentas diù urinas; iis autem emissis, decrescit aut ferè evanescit. Meiendi desiderium in ægro excitat hujus protuberantiæ levis compressio, dùm à validiori mictio plena sequitur; tumor tunc, idoneo corporis situ habito, jam nullus est. Huic affectui sociantur urinæ retentio, mictio difficilis ac dolorifica, variaque symptomata & accidentia ex complicatione ortum ducentia. Sunt ægri qui nunquàm urinas emitterent, ni manibus admotis tumorem elevarent ac premerent (1).

Varia, pro naturâ, pro sede, herniæ vesicæ imponuntur nomina. 1°. Quoad essentiam, *simplex*, *composita*, *complicata* vocatur; 2°. Quoad sedem, quandò per annulos irrepit, *inguinalis*, & tunc vel *incompleta* (2), morantibus in inguine partibus, vel *completa* (3), iis in scrotum delapsis, dicitur. Quandò sub arcubus cruralibus, *cruralis* (4), quandò per laxatos perinæi, hypogastrii necnon vaginæ parietes, *perinæalis* (5), *hypogastrica* (6), *vaginalis* (7) nuncupatur.

Cystocelis causæ, communes sunt & propriæ: communes, vel internæ vel externæ, ad eas generatìm reducuntur quæ fibras relaxant, earumque naturali constitutioni & tono debilitandis

---

(1) *Ruysch*, Observ. anat. Chir. *Verdier*, Mem. Acad. Chir. Observ. III.

(2) *Verdier*, Mem. Acad. Chir. Observ. I.

(3) *Mery*, Mem. Acad. Scient., 1713.

(4) Mem. Chir. Observ. XI, par M. *Levret*.

(5) *Mery*, Ac. Sc. 1713. --*Curade*, Mem. Ac. Ch. Observ. XIII.

(6) Ac. Ch. Observ. XIV, par M. *le Dran*.

(7) *Ruysch*, Observ. anat. Chir. Obser. 1. *Robert* dans *Verdier*, Obs. XVIII.

velificantur ; undè meritò inter priores accusanda veniunt humorum in corpore circulantium affluxus major, serum abundans, diæta pinguis, oleosorum abusus; ad posteriores causas, violentos in luctâ & equitatione motus, cursus, coïtum effrenatum, casus ab alto, &c. referendos censemus. Speciales inter causas, prima ac præcipua est nimiæ vesicæ dilatatio, urinæ retentione & difficultate prægressis. Indè ejusdem flacciditas, atonia & contractionis sufficientis defectus; indè vel ad utrumque (1) vel ad alterutrum latus aberratio & prolapsus. Peculiaris hujus visceris figura graviditatis tempore contingens, quo formam veluti brachiatam induit, & ab utero gravido ad ossa pubis lateraliter pressa deorsùm expandi cogitur vesica, altera fit herniæ cysticæ causa. Tertia, tractio à visceribus aliis *prolapsis* (2), ut ab intestinis, *omento*, *utero*, *vaginâ*, &c. è loco nativo dejectis, quod prorsùs eò magis metuendum, quò laxiora sunt vincula vesicam alligantia. Hoc verò in hydropicis, phlegmaticis necnon in senibus haud rarò evenit. Parietum vaginæ per partum multiplicem distensio & debilitatio quæ, partibus atoniâ laborantibus, sufficienti sustentaculo vesicam defraudant, quarta & ultima cystocelis causa admittenda nobis videntur.

Hujus morbi signa quandoquè primâ specie errori (3) ansam præbere experientiâ constat; horum enim fermè eadem est indoles (4) *ac hydroceles & bubonoceles*, nempè diaphaneitas tumoris, fluctuatio, tensivus in regione dolor, renitentia, &c. Verè autem propria ac ferè Pathognomonica cystocelis signa, notabilis nempè dysuria, mictio laboriosa, mingendi etiam impossibilitas, ni tumorem comprimat æger, de jam enarratis facilè statuenda. Si superveniat inflammatio, calor partis affectæ

---

(1) Mém. Chir., Observ. X, M. *de la Porte.*

(2) Observ. IV & V. *Verdier.*

(3) Observ. VIII, M. *Maurain.*

(4) *Mery*, Acad. Sc. ann. 1713.

augetur, dolor exacerbatur, & febris major minorve accenditur. Sævit etiam ſingultus, ex celeb. *Petit* obſervatione, ſi hernia inflammata ſimplex ſit, vomitum ſequens, præceſſurus verò ſi epiploceli aut enteroceli aſſociatur.

Orificium partis herniofæ ità inflammatione ſæpè ſæpiùs clauditur, ut ex ipſâ in alteram veſicæ partem urinæ evacuationi non ſit locus, & indè ſtrangulatio neceſſariò ſuccedat. Aliàs quamvis inflammetur orificium, ità tamen hiat ut, lotii ex uno in alterum loculum per preſſionem expulſioni, via pateat. Præſente tunc inflammatione ſtrangulatio exulat. Quid? ſi in cyſtocele contineantur calculi(1)? Aderunt tunc renitentia, veſicæ vacuitate tactui ſenſilis ſtrepitus, dolores tandem ab hujuſce modi concretionibus excitati. Quandoquè ità à calculo obturatur herniæ meatus, ut *obſtructâ* ſalutetur, urinâ in tumore incarceratâ, cyſtocele. In hoc herniæ inguinalis vel vaginalis calculoſæ apparatu, ſalutiferum ſit Lithotomia. Detectis per celotomiam partibus, calculus extrahatur, & deligato, ut in cæteris, vulnere, ne continuus per illud urinæ ſit effluxus, tubuloſi catheteris immiſſione ad vias ſolitas revocetur urina. Hâc enim in herniâ ſuperſtite, ità ſtimulari poſſunt veſicæ parietes, ut, inflammatiò licèt abſit, eadem tamen ferè, ac in cyſtocele inflammatâ, inſequantur ſymptomata, nempè dolores, nauſeæ, ſingultus, &c. Hæc autem avertuntur, urinâ ſcroti ſuperpreſſione catheteriſque ope evacuatâ, eâ vero lege ut ſtatim ac vaſtiùs tumet veſica, ab ægro exoneretur.

Herniæ cyſticæ nonnunquàm adeſſe adhærentias probant exempla; de harum tamen exiſtentiâ plurimam injicit ſuſpicionem cyſtocelis reductionis impoſſibilitas, nullâ ab aliâ cauſâ pendens; ad operationem tunc ſine morâ confugiatur; ſed anteà in inguinali cyſtocele notandum, ſaccum herniofum, in epiplocele &

---

(1) Vide *Verdier*, Mem. Acad. Ch. Obſerv. V. -*Beaumont*, idem Obſerv. VI. -*Petit*, Obſerv. VII. -Thomas *Bartholin*, Hiſtor. anat.

enterocele aliisque herniis partes emotas includentem, in hâc ramicum ſpecie deficere, aut in cyſtocele completâ ante veſicam duntaxat poſitum, nuſquàm eam involvere.

Variæ variis curantur modis cyſtoceles, prout complicatio adeſt. Inguinalis curatio ſic perficitur; interdictis ægro alimentis pinguibus, oleoſis, necnon remediis diureticis, paucâ ipſi potûs quantitate conceſſâ, meiendi neceſſitati licèt frequentiſſimæ obtemperet, & quantùm poterit, in latus herniæ oppoſitum incumbat. Quo in ſitu ſi mictio ſit difficilis, clunibus elevatis, ſcroti preſſio, ſituſque ſupinus ipſi ferent ſuppetias. Nonnumquàm enim abſque compreſſione in aliâ corporis poſiturâ impoſſibilis ſequitur urinarum emiſſio; quo facto, ſi hernia ſuperſit, è ſordibus per clyſterem liberetur inteſtinum rectum: partis hernioſæ repoſitio tunc per taxim tentetur, eâ applicatâ encheireſi quæ in inteſtini vel omenti reductione uſurpatur; quâ penitùs impetratâ, bracherio congruo, pilâ inſtructo convexâ, muniendus eſt annulus inguinalis; quandò completa & reductionis impatiens cyſtocele, ſupponendum tunc ſubligaculum ſacci formam habens, *ſuſpenſorium* vulgò dictum, è telâ factum paulò minori quàm protuberantiæ moles cavitate donatum, in dies, prout decreſcit herniæ volumen, minuendâ & liquore aſtringenti ac roborante madefaciendâ. Paulatìm annulum inguinalem attingit cyſtocele: ſuſpenſorio tunc necquicquam opus eſt: adhibendum duntaxat bracherium, pulvinari gaudens ſubconcavo, in planum dein, in convexum tandem mutando, quod foràs eliminandum, quandò nullum de perfectâ curatione remanebit dubium. Si circumpoſitis partibus veſica adhæreat, ſuſpenſorium vulgare applicetur; caveas autem ne pars aliqua veſicæ in protuberantiâ maneat ac comprimatur. Si verò peſſima mali conditio, vel veſicæ adhæſio, inflammatione ſæviente, ægrum trucidant, acu ad apicem tricuſpidatâ (1) perforetur hernia, ut lotii exitus

(1) Mem. Ch. par *Verdier*, T. II, pag. 49.

obtineatur. Dein, venæ ſectionibus plus minusve iteratis, emollientibus, reſolventibus etiam adhibitis, inflammationi ſuccuratur. Hiſce auxiliis ſi cedere recuſat, unica ſalutis anchora celotomia, ad quam Chirurgus citiùs ſeſe accingere debet. Ægro igitur in margine lecti lateris herniæ proximo ſupino, elatis pauliſper coxis, miniſtris collocatis, ex unâ tumoris parte dùm Chirurgus ex alterâ, cutim herniotomus elevet, extenſamque ſcalpello incidat, ſuſpenſâ manu Sectionem peragendo, ne veſica ſacco orbata læſionem patiatur. Diviſis tunc textûs cellularis lamellis, denudantur partes & annulus obliqui externi perſentitur. Hujus ut operetur per inciſionem amplitudo, ſpecillum ſulcatum, extremâ ſui parte inter annulum & herniam huc & illuc leniter agitatum, primò immittit Chirurgus. Scalpellum dein per ſpecilli ſulcum verſus os *ileum dirigit*, & *ejus* ope annuli tendine ſecato, aperturæ conſtrictionem aufert, partemque veſicæ herniоſam in alvum repellit. Glomello è linteis carptis conflato, plumaceolis & ſpleniis vino calido madidis, faſciationeque *ſpicâ* dictâ accuratè contentis, deligatur vulnus. Cicatrice factâ, ut in bubonocele, ſplenio & bracherio firmatur curatio; major verò occurrit difficultas in herniâ vetere, completâ, adhærentiis vel gangrænâ ſtipatâ; adhæſiones enim ſi quæ deprehendantur, manu ſolerti cautè deſtruantur, aut potiùs, ut prudentiùs agatur, acu tricuſpidatâ, ut jam diximus, malum tantùmmodò moderetur.

Quandò in gangrænam abit veſica, jam ad certam mortem trahitur æger, omniſque à Naturâ ſperanda ſalus, cùm ad tantam mali exacerbationem ſuperandam, prorsùs inutilia forent & incaſſùm adhiberentur Artis auxilia.

FINIS.